

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 2. De fine hominis. Necessarium est Deum glorificare, eique servire.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

Considerationes Christianæ.

Januarius. tineat, pœnitentiam agere debet; potestne autem eam agere, quin cor suum affligat, quin id vivo, sinceròque dolore conterat? ad peccata sua eluenda sanguinem suum profundere deberet, id verò cum præstandi desit occasio, saltem lacrymis ea suis eluat. Quàm parùm exigitur, ad salutem æternam consequendam! quanta verò felicitas, eam consequi! ô quàm liberaliter hæc felicitas omnes hæc pœnas compensat!

Pete à IESu Christo per nomen servatoris, quòd in hoc mysterio gerit, ut gratiam tibi imperiatur, ejusdem experiendi virtutem, concedendo tibi gratias necessarias ad salutem consequendam. Decerne simul ita te ad eam præparare, quemadmodum IESus se præparavit, ut gloriosum hoc nomen mereretur.

Ego autem in Domino gaudebo, & exultabo in DEO JESU meo. *Habac. c. 3. v. 18.*

IESU, esto mihi IESUS, & salva me. *Aug.*

DIES. II.

De fine Hominis.

*Necessarium est Deum glorificare,
eique servire.*

• I.

UBi eras ante centum annos? in tuo nihilo, quis inde te extraxit? Deus, qui
fin-

singulari privilegio, quod mereri non potuisti, ad Imaginem suam te creavit. At quem in finem te creavit? ut eum glorificares, eum cognosceres, & amares, ei servires, voluntatem ejus faceres, mandata ejus servares. Hæc omnia eodem recidunt. Nam ipsum glorificas, dum eum cognoscis, & amas; amorem tuum ipsi testaris, dum ei servis. Ministerium, quod à te exigat, est ejus voluntatem facere; & hanc facis, si præceptis ipsius obsequeris.

Januarius.

II. Deus potuit te non creare: sed posito, quod te creaturus esset, alium tibi finem præfigere non potuit quàm seipsum. Ipse non minùs necessariò ultimus tuus finis, quàm Principium tuum est. Adeoque, quemadmodum non potes esse, nisi per ipsum, sic esse non potes, nisi propter ipsum. Atque hæc obligatio tibi à Natura insita est, vel potiùs, ut sapiens inquit, totam tuam constituit naturam.

Hoc est omnis homo. Sicut ergo homo esse non potes, quin corpus habeas, & animam; Sic homo esse non potes, quin Deo servire tenearis. Deus ipse quantumvis omnipotens sit, hac obligatione immunem te reddere non potest. Verum quidem est, DEUM tibi tuam relinquere in agendo libertatem, legem suam vel im-

Eccl. 12.

Januarus.

plendi, vel violandi. Sed, ô infelicem libertatem! & funestam potestatem! vae tibi, si eâ abutaris!

III. Hoc igitur est *unicum illud necessarium*, de quo servator loquitur. Necessarium non est, ut magna polleas *Authoritate*, divitijs, sapientia, fortuna; necessarium verò est, ut DEO servias. Necessarium non est, ut sis in hoc vitæ statu, in hoc officio, in hac dignitate; sed necessarium est, ut in ea DEO servias. Necessarium non est, ut commoda utaris *valetudine*, voluptatibus gaudeas, naturæ doctoribus probè sis instructus; sed Necessarium est, ut eas ad DEUM referas. Hic esse debet omnium motuum tuorum scopus, omnium actionum tuarum finis; nec ulla earum est, quæ ad DEUM collimare non debeat. Eheu! inveniturne forsan vel unica in vita mea, quæ unice ad ipsum directa fuerit? quàm multi discedunt è mundo, ignari, cur in mundum venerint? quàm multi, cum id nō ignorârint, vixere, quasi id ignorâssent. An non et ego ex eorum numero sum?

Sæpe te ipsum interroga: Cur sum in mundo? quem in finem DEUS me Creavit? & erubescere, quòd hæctenus vixeris, quasi hoc non scivisses.

Dea

Deum time, & mandata ejus observa; Januarius:
hoc est enim omnis homo. *Eccl. 12. v. 13.*

Libera servitus apud Dominum, ubi non
necessitas, sed charitas servit: *Aug.*

DIES III.

De Cura salutis nostræ.

Negotium salutis est nostrum negotium.

I.

Negotium salutis propriè negotium no-
strum est, quia totum ejus emolumen-
tum in nos redundat. In alijs negotijs rarò
ille, qui laborat, fructum laboris refert; certè
rarò maximum. Agricola seminat, & me-
tit; at sæpe non sibi. Parens aliquis labori
se impendit, ut divitias congerat, verùm
hoc facit, ut liberos suos ditet, quos tamen
frequenter ingratos experitur. Judex ali-
quis satis charò munus quoddam emit, hoc
est, necessitatem, se Reipublicæ faciendi
victimã, alienis nugis se torquendi. Quid &
hiscè lucratur? Vanum honorem. Qui se-
minat, inquit Servator, non est semper is,
qui metit. *Alius est, qui seminat, & alius, qui
metit. Jo. 4.*

II. Sed in salutis negotio is, qui laborat,
solus est, qui totum inde commodum perci-
pit; nemo cum eo partitur; Si seminas, in- *Gal. 6. v. 3.*